

Timo Rautiainen, Punainen Viiva

Niin on onnea ja iloa
viel;
pivi on pakassa
paljon...
Vaan mit vastaat, kun
kysyt, ett paljonko?

Onnea; onnesi on ksill
tss lyhyess hetkess
jossa kes on kadonnut
Syksy talveksi taipuu jo.

Niin on yksi aivan alussa
mutta toinen on jo lopussa:
riuhtoo vaisuilla voimillaan,
kohti harmautta raahustaa.

Nyt voit hyvstisi toivottaa
ja mys hyvksy, ett maa
nielee sen mink synnytti
eik aio palauttaa.

Tuon hetken tullen me muistamme sen;
muistamme kadonneet, kuolleet,
jotka jo otettiin sinne pimen syliin.

Muistamme sen vjmttmyyden;
rakkaimman ihmisen
nimi kaikesta katoaa.
Viiva vedetn sen yli.

Kuolema kulkee tll pll maan,
tekee joukossamme tekojaan:
antaa aikamme kulua,
kunnes lhtmme mritt.

Niin on onnea ja iloa
viel
pivi on pakassa
paljon
Pois niit otetaan,
mutta montako j?